

Islamin kadotetut naisoppineet

Samaan aikaan kun Eileen Collinsista tuli ensimmäinen avaruussukkulaa komentanut nainen, muslimeiden keskuudessa kiisteltiin, oliko naisilla oikeus ajaa autoa. Tämä julkisen keskustelun tason huomattava ero naisten oikeuksista ja roolista koettelee muslimiyhteiskuntia. Oxfordissa vaikuttavan oppineen uudet tutkimustulokset naisten historiallisesta roolista kenties auttavat muslimeja uuden näkökulman luomisessa, mutta kuitenkin pysyen uskollisena profeettallisille perimätiedoille. Mehrunisha Suleman ja Afaaf Rajbee raportoivat.

Jos kutsut miestä varkaaksi tarpeeksi kauan, hän alkaa ajatella, että on oikeasti varas. Samoin, jos kutsut lasta tyhmäksi lakkaamatta, kasvaa hän ajatellen, että on oikeasti tyhmä. Tämä omakuvan harhaanjohtaminen kuvailee sitä syvälle juurtunutta levottomuutta, joka ympäröi Islamin naisia. Tiedotusvälineiden ja tieteen välittämä piintynyt kuva islamista on ollut, että se on seksistinen, patriarkaalinen uskonto, joka alistaa naisia epäsuorilla oletuksilla heidän alempiarvoisuudestaan. Tämän otaksutun sukupuolisyrynnän korjaustoime

npiteitä ovat muokanneet konservatismi ja radikalismi. Muslimifeministit sinkoavat naiset eturintamaan uuden, sukupuolettoman Islamin puolustajina, miesoppineisuuden kahleista vapautuneina ja imaameiksi ja valtionpäämiehiksi nousseina. Samaan aikaan Aasian niemimaalla lukemattomat imaamit kärkkäästi kuuluttavat naisten oikeudet vahingolliseksi lännen tuontitavaraksi, jota vastaan paras puolustus on pitää heidät kodin sisällä ja kaukana työpaikoilta ja koulutuksesta. Näin ollen misogyyanit mullahit eivät juurikaan eroa progressiivisista feministeistä: molemmat ovat reaktioita oman uskontonsa luottamuspulaan. Edellisen vuosisadan sosiaaliset ja poliittiset mullistukset ovat ravistelleet ummaa sen ytimeen saakka - siihen pisteeseen, etteivät keskustelun osapuolet näytä kykenevän puolustamaan olennaisinta miesten ja naisten välistä

sosiaalista suhdetta. Keskellä näitä islamin väitetyn misogynian ylistämisistä ja tuomitsemisista, Shaykh Mohammad Akram Nadwin tutkimus Al Muhaddithat: Hadithin naisoppineet on ajankohtainen muistutus siitä, ettei sukupuolikysymyksen tarvitse olla Islamissa ongelma. Tiedotusvälineiden tapa esittää islam naisten alistamisen aiheuttajana oli keskeinen inspiraationlähde, kun Shaykh käynnisti vuosikymmenen pituisen tutkimuksensa. Parhailaan tutkijana Oxford Centre for Islamic Studies -keskuksessa, hän törmäsi muslimien välillä velloviin erimielisyyksiin yhteisön omasta historiasta. Oli välttämätöntä tutkia, mikä oli naisten todellinen asema islamilaisen perinteen historiassa.

On olemassa laajalti siteerattuja argumentteja, että oppineisuuden miehiä suosiva sukupuolivinouma on vaikuttanut Koraanin ja hadithin tulkintoihin. Mutta historia nostaa esiin esimerkkejä miesjuristien jakamista fatwoista, jotka olivat olennaisilta osin suotuisia naisille ja epäedullisia miehille. Lisäksi useat todistukset erinomaisista naisoppineista ovat heidän miespuolisten oppilaidensa antamia. Imaami Dhahabi totesi, ettei hadithin naiskertojien joukossa ollut ainuttakaan tyhjänpuhujaa. Naisten tieteellinen tinkimättömyys ja riippumattomuus olivat nuhteettomia. Luonnollisesti kenelle tahansa seksistiselle miehelle olisi vaikeaa myöntää tämä tosiasia. Koska naiset eivät tänä päivänä juurikaan opeta hadithia ja esitä fatwoja, vallitsee laaja väärinkäsitys, etteivät he koskaan ole historiallisesti omaksuneet tätä roolia. Kuten Shaykh Akram kuvailee, "aloittaessani luulin, että olisi kenties kolmekymmentä-neljäkymmentä naista", mutta tutkimuksen edetessä selonteot naisoppineista lisääntyivät ja lisääntyivät kunnes lopulta peräti 8000 elämäkerrallista kertomusta oli löydettävissä. Tämä valtava lukumäärä toimii todellisenä todistuksena siitä merkittävästä roolista, jonka naiset ovat omaksuneet islamilaisen opetuksen vaalimis- ja kehitystyössä sitten siunatun profeetta Muhammadin ajan. Shaykh Akramia vastaan tulleet naiset olivat kaukana keskinkertaisuudesta verrattaessa miehiin, itse asiassa, jotkut heistä menestyivät miespuolisia aikalaisiaan paremmin. He olivat poikkeuksellisia naisia, jotka paitsi aktiivisesti osallistuivat yhteiskuntaan myös aktiivisesti uudistivat sitä. Silmiinpistäväintä oli heidän älyllisten saavutustensa ilmiömainen taso ja sitä seurannut korkea kunnioitus.

Tunnettujen hahmojen lisäksi, kuten Aisha Siddiqa, Abu Bakrin tytär, tutkimus tuo eloon unohtuneiden oppineiden suuruuden. Fatima Al Batayahiyyah, 700-luvun oppinut, opetti Sahih al Bukharin ylistettyä teosta Damaskoksessa. Hänet tunnettiin yhtenä merkittävämpänä aikakautensa oppineena, mikä kävi ilmi ennen kaikkea hajjin aikana, jolloin ajan johtavat miesoppineet kerääntyivät kaukaa kuullakseen hänen puhuvan. Islamissa hänestä on maalattu kaunis kuva, joka on ollut pitkään unohdettu - hienostunut, vanhempi nainen opettamassa päivät läpeensä itse Profeetan moskeijassa. Uupuessaan hän lepää päänsä Profeetan haudalle ja jatkaa oppilaidensa opettamista tuntien kuluessa. Jokainen nainen, joka tänä päivänä vierailee Profeetan moskeijassa, tietänee sen turhautumisen, ettei voi nähdä siunatun Profeetan hautaa, saati laskea päätään sen kyljelle.

Toinen, Zainab bint Kamal, opetti yli 400:a hadith-kirjaa 11. vuosisadalla. Hänen "kamelikuormittain" tekstinsä houkuttelivat kamelikuormittain oppilaita. Hän oli luonteva opettaja, joka osoitti poikkeuksellista kärsivällisyyttä, voittaen puolelleen oppilaidensa sydämet. Korkealle arvostettuna ja laajalti tunnettuna älykkönä, hänen sukupuolensa ei ollut esteenä opettamiselle eräissä Damaskoksen arvokkaimmissa akateemisissa instituuteissa.

Mainittakoon myös Fatima bin Muhammad al Samarqandi, juristi, joka neuvoi tunnetumpaa aviomiestään fatwojen antamisessa. Ja Umm al-Darda, joka nuorena naisena istui miesoppineiden joukossa moskeijassa. "Olen yrittänyt palvoa Allahia kaikin tavoin", hän kirjoitti, "mutten ole vielä löytänyt mitään parempaa kuin istua ja keskustella muiden oppineiden kanssa". Hänestä tuli hadithin ja fiqhin opettaja ja hän luennoi miesten puolella. Yksi hänen oppilaistaan oli Damaskoksen kalifi. Näiden naisten kova työ ja omistautuminen islamille on nykystandardeilla mitattuna käsittämätöntä - mutta he omasivat myös joitakin biologisia etuja suhteessa miehiin. Oppilaat usein tavoittelivat naiskertojia hadithin opiskeluun heidän pidemmän elinikensä vuoksi – tämä lyhensi linkkejä kertojien ketjussa. Vaikka Shaykh Akramin tutkimus keskittyy hadithin kertoihin, hän havaitsi, että naisoppineet olivat vaikuttaneet merkittävästi myös muuhun opetukseen "teologian, logiikan, filosofian, kalligrafian ja monien niiden ihailemiemme käsitöiden, jotka tunnustamme islamilaisiksi".

Naisopettajien läsnäolo ei yksistään tee oikeutta naisten merkittävälle asemalle islamin historiassa. Koraani, alun perin tallennettuna pergamenteille ja eläinten luille, uskottiin Hafsan, Umarin tyttären, vastuulle. Näiden säilyneiden kokoelmien avulla kalifi Uthman levitti kuusi yhtäläistä Koraanin kappaletta islamilaisen valtakunnan suurille poliittisille ja kulttuurisille keskuksille. Hän määräsi kaikki poikkeavat kopiot poltettavaksi, teko, joka ilmentää suunnatonta luottamusta Hafsan luonteenlaatuun ja kelpoisuuteen. Naisten antaman opetuksen pätevyyttä ei epäilty heidän sukupuolensa vuoksi, ei Seuralaisten taholta saati sen jälkeen yhdenkään arvostetun oppineen toimesta.

Huomioon ottaen islamin opetukset miesten ja naisten periaatteellisesta tasa-arvosta Shaykh Akramin tutkimuksen ei pitäisi tulla yllätyksenä. Profeetta opetti, ettei sukupuoli tee arvoeroa uskovien välille. Miehillä ja naisilla lankeavat samat oikeudet ja velvollisuudet oppia ja opettaa – painaa muistiin ja välittää Koraanin ja hadithin sanomaa näiden lähteiden tulkittamiseksi ja esittää fatwoja (oikeudellisia lausuntoja) muslimiviereiden opastamiseksi. Yhtä lailla kuin miesten, myös naisten tulee kannustaa hyvää ja hillitä pahaa. Tätä seuraa varsin loogisesti se, että jos naiset eivät voi tulla oppineiksi ja omata taitoa ymmärtää, tulkita ja opettaa, he eivät myöskään pysty täyttämään velvollisuuttaan muslimina. Mutta jos naisten alistaminen ei ole seurausta islamilaisista opetuksista, niin miksi muslimimaailmassa esiintyy tänä päivänä niin räikeitä naisten oikeuksien loukkauksia? Musliminaisten sysääminen yksinomaan äidin ja kotirouvan rooliin on suhteellisen moderni ilmiö (eikö Aisha johtanut armeijaa ja Umm Salama välttänyt kriisin

Hudaybiyyahissa?). Tämän monimutkaisen ja monitahoisen ongelman tarkka syy on erittäin kiistanalainen, mutta on aiheellista jäljittää muutama myötävaikuttanut tekijä. Modernin maailman länsimaisen kulttuurin hegemoniaa seuraa vääjäämättömästi se, että muslimimaailma kaatuu oman heikkoutensa uhriksi. Naisten asema on aina ollut ongelmallinen juutalaiskristillisessä perinteessä. Kaikkein kiistattomin esimerkki on Raamatun kertomus paratiisista ajetuista Aatamista ja Eevasta. Ihmiskunnan perisynnin lähde on langetettu yksin Eevan harteille, joka edustaa vertauksen heikompaa sukupuolta (kristinusko on perinteisesti pitänyt synnytystuskia sovituksena kyseistä perisynnistä). Teologisten ennakkotapausten lisäksi, miesten ja naisten tasa-arvo on saapunut myöhään Länsi-Eurooppaan, jossa naisten "ihmisen" statuksesta kiistellään 1500-luvulla ja yhtäläiset juridiset oikeudet suhteessa miehiin vahvistetaan 1800- ja 1900-luvuilla. Misogynia tehtiin kansainväliseksi, kuten kirjailija ja Koraanin kääntäjä Aisha Bewley kuvailee, länsimaisten siirtomaaviranomaisten toimesta, jotka asuttamissaan muslimiyhteiskunnissa valtasivat poliittisia rooleja ja karkottivat naisopettajat moskeijoista. "Linssi, jonka läpi länsi katsoi musliminaisia oli jo vääristynyt - ja kerran pakotettuna tai toimeenpantuna muslimien keskuuteen, tämä näkökulma vähitellen vakiintui normiksi." Teknisesti ja tieteellisesti ylivoimainen länsimainen kulttuuri teki vaikutuksen muslimiälymystöön, joka tuli avoimemmaksi arvoille, joita nämä kulttuurit toivat mukanaan.

Syyttävän sormen osoittaminen "lännen" suuntaan olisi kaikin puolin miellyttävä vastaus, mutta on erityisen tärkeää ymmärtää, ettei musliminaisten kohtaloa voi erottaa koko muun muslimiyhteisön kohtalosta. Naisten poisvetäminen julkisesta piiristä on myös pelon seurausta. "Islamin nykyinen kulttuurinen epävarmuus on tehnyt hallaa niin sen oppineisuudelle kuin naisille", sanoo Shaykh Akram. "Perinteemme ovat käyneet heikoiksi, ja kun ihmiset ovat heikkoja, he tulevat varovaisiksi. Kun he ovat varovaisia, he eivät anna naisilleen vapauksia." Miesten halu suojella naisia on käynyt ylikierroksilla, siihen pisteeseen asti, että se on itse asiassa heikentänyt muslimiyhteisöjen olemusta. Sitten kun ne harvat naiset, jotka irrottautuvat vapaaksi, alkavat levittää feminismiin äärimmäisiä muotoja, on tuloksena epäily, pelon ja sorron noidankehä. 8000:n oppineen musliminaisen vankan historian paljastaminen herättää eri reaktioita eri osapuolien taholta. Misogyyntit todennäköisesti kieltävät sen ja yrittävät kyseenalaistaa sen paikkansapitävyyden. Feministit tulevat olemaan tyytyväisiä, että joku on tehnyt kovan työn heidän puolestaan. Silti paras opetus löytyy mitä luultavimmin motiivista kirjoittamisen taustalla. Shaykh Akram pyrkii saattamaan ihmiset takaisin perinteisen islamin pariin tavoitteenaan osoittaa, ettei islam ole misogyyntinen eivätkä varhaiset miesoppineet syrjineet naisia. Syytökset, että hänen tutkimuksensa rohkaisee sukupuolten vapaaseen sekoittamiseen ja siveellisyyden höllentämiseen, eivät ole perusteltuja. 40-osaisen kirjasarjan johdanto tekee selväksi, että hijab on myös Profeetan sunna ja "sallii naisten olla läsnä ja näkyvillä julkisessa piirissä tavalla, joka on turvallinen ja arvokas". Shaykh Akramille on hyödyksi, että hän on arvovaltaisessa instituutissa (Nadwat al Ulama -yliopistossa, Lucknowissa,

Intiassa) islamia perinteiseen tapaan tutkinut alim; oppineet, kuten Shaykh Yusuf al Qaradawia, ovat mielihyvin tunnustaneet hänen tutkimuksensa ja havaintonsa.

Unohdettujen naisoppineidemme ironia on se, että he viettivät elämänsä havitellen historiallisia tosiasioita, kun taas muslimit ovat kauan sitten unohtaneet heidän merkittävän panoksensa.

Historiallinen kritiikki on islamin peruseriaate. Koraani velvoittaa: "Oi uskovaiset, jos jumalaton ihminen tulee luoksenne tuoden herjaavan sanoman, niin tutkikaa sitä tarkoin, ettette tietämättänne vahingoittaisi ihmisiä..." (49:6). Islamiin kohdistuvan mediavimman kyseenalaistaminen ei ole ainoastaan järkevää, mutta myös muslimien uskonnollinen velvollisuus etsiä totuutta.

Sen jälkeen kun olemme tunnustaneet sen historiallisen tosiasian, ettei islam alista naisia ja että naisilla ollut oma roolinsa aivan sen alusta alkaen, meidän on myös siirryttävä eteenpäin. Islam ei ole osoittautunut joukoksi naisten, ihmisten tai eläinten oikeuksia määritteleviä opetuksia. Islam siirtää kaikki nämä oikeudet ja velvollisuudet meille kun vilpittömästi vastaanotamme Allahin oikeudet. Usko, armottoman rationaalisuuden sijaan, sallii meidän rakentavan yhteiskunnan, jossa jokaisen oikeuksista pidetään kiinni, kun alistumme Hänen sanansa ja viestintuojensa edessä. Vuosisatojen misogyniasyytökset on sisäistetty ja pantu täytäntöön, mikä on saanut muslimit itsensä uskomaan, että islam on virheellinen. Maailmassa, jossa joitakin naisia pidetään lukittuina koteihinsa, toisten kilpaillessa presidentin paikasta, Shaykh Akram tutkimuksen pitäisi valaa meihin luottamusta islamin oikeudenmukaisuudesta. Ei siksi, että se todistaa islamilla olleen monia naisoppineita – vaan siksi, että oli monia suuria oppineita, jotka sattuivat olemaan naisia.

*****

Samaan aikaan kun Eileen Collinsista tuli ensimmäinen avaruussukkulaa komentanut nainen, muslimien keskuudessa kiisteltiin, oliko naisilla oikeus ajaa autoa. Tämä julkisen keskustelun tason huomattava ero naisten oikeuksista ja roolista koettelee muslimiyhteiskuntia. Oxfordissa vaikuttavan oppineen uudet tutkimustulokset naisten historiallisesta roolista kenties auttavat muslimeja uuden näkökulman luomisessa, mutta kuitenkin pysyen uskollisena profeettallisille perimätiedoille. Mehrunisha Suleman ja Afaaf Rajbee raportoivat.

Jos kutsut miestä varkaaksi tarpeeksi kauan, hän alkaa ajatella, että on oikeasti varas. Samoin, jos kutsut lasta tyhmäksi lakkaamatta, kasvaa hän ajatellen, että on oikeasti tyhmä. Tämä omakuvan harhaanjohtaminen kuvailee sitä syvälle juurtunutta levottomuutta, joka ympäröi Islamin naisia. Tiedotusvälineiden ja tieteen välittämä piintynyt kuva islamista on ollut, että se on seksistinen, patriarkaalinen uskonto, joka alistaa naisia epäsuorilla oletuksilla heidän alempiarvoisuudestaan. Tämän otaksutun sukupuolisyrynnän korjaustoimenpiteitä ovat muokanneet konservatismi ja

radikalismi. Muslimifeministit sinkoavat naiset eturintamaan uuden, sukupuolettoman Islamin puolustajina, miesoppineisuuden kahleista vapautuneina ja imaameiksi ja valtionpäämiehiksi nousseina. Samaan aikaan Aasian niemimaalla lukemattomat imaamit kärkkäästi kuuluttavat naisten oikeudet vahingolliseksi lännen tuontitavaraksi, jota vastaan paras puolustus on pitää heidät kodin sisällä ja kaukana työpaikoilta ja koulutuksesta. Näin ollen misogyyntit mullahit eivät juurikaan eroa progressiivisista feministeistä: molemmat ovat reaktioita oman uskontonsa luottamuspuolaan. Edellisen vuosisadan sosiaaliset ja poliittiset mullistukset ovat ravistelleet ummaa sen ytimeen saakka - siihen pisteeseen, etteivät keskustelun osapuolet näytä kykenevän puolustamaan olennaisinta miesten ja naisten välistä sosiaalista suhdetta. Keskellä näitä islamin väitetyn misogynian ylistämisä ja tuomitsemisia, Shaykh Mohammad Akram Nadwin tutkimus Al Muhaddithat: Hadithin naisoppineet on ajankohtainen muistutus siitä, ettei sukupuolikysymyksen tarvitse olla Islamissa ongelma. Tiedotusvälineiden tapa esittää islam naisten alistamisen aiheuttajana oli keskeinen inspiraationlähde, kun Shaykh käynnisti vuosikymmenen pituisen tutkimuksensa. Parhaillaan tutkijana Oxford Centre for Islamic Studies -keskuksessa, hän törmäsi muslimien välillä velloviin erimielisyyksiin yhteisön omasta historiasta. Oli välttämätöntä tutkia, mikä oli naisten todellinen asema islamilaisen perinteen historiassa.

On olemassa laajalti siteerattuja argumentteja, että oppineisuuden miehiä suosiva sukupuolivinouma on vaikuttanut Koraanin ja hadithin tulkintoihin. Mutta historia nostaa esiin esimerkkejä miesjuristien jakamista fatwoista, jotka olivat olennaisilta osin suotuisia naisille ja epäedullisia miehille. Lisäksi useat todistukset erinomaisista naisoppineista ovat heidän miespuolisten oppilaidensa antamia. Imaami Dhahabi totesi, ettei hadithin naiskertojien joukossa ollut ainuttakaan tyhjänpuhujaa. Naisten tieteellinen tinkimättömyys ja riippumattomuus olivat nuhteettomia. Luonnollisesti kenelle tahansa seksistiselle miehelle olisi vaikeaa myöntää tämä tosiasia. Koska naiset eivät tänä päivänä juurikaan opeta hadithia ja esitä fatwoja, vallitsee laaja väärinkäsitys, etteivät he koskaan ole historiallisesti omaksuneet tätä roolia. Kuten Shaykh Akram kuvailee, "aloittaessani luulin, että olisi kenties kolmekymmentä-neljäkymmentä naista", mutta tutkimuksen edetessä selonteot naisoppineista lisääntyivät ja lisääntyivät kunnes lopulta peräti 8000 elämäkerrallista kertomusta oli löydettävissä. Tämä valtava lukumäärä toimii todellisenä todistuksena siitä merkittävästä roolista, jonka naiset ovat omaksuneet islamilaisen opetuksen vaalimis- ja kehitystyössä sitten siunatun profeetta Muhammadin ajan. Shaykh Akramia vastaan tulleet naiset olivat kaukana keskinkertaisuudesta verrattaessa miehiin, itse asiassa, jotkut heistä menestyivät miespuolisia aikalaisiaan paremmin. He olivat poikkeuksellisia naisia, jotka paitsi aktiivisesti osallistuivat yhteiskuntaan myös aktiivisesti uudistivat sitä. Silmiinpistäväintä oli heidän älyllisten saavutustensa ilmiömäinen taso ja sitä seurannut korkea kunnioitus.

Tunnettujen hahmojen lisäksi, kuten Aisha Siddiqa, Abu Bakrin tytär, tutkimus tuo eloon unohtuneiden oppineiden suuruuden. Fatima Al Batayahiyyah, 700-luvun oppinut, opetti Sahih al Bukharin ylistettyä teosta Damaskoksessa. Hänet tunnettiin yhtenä merkittävämpänä aikakautensa

oppineena, mikä kävi ilmi ennen kaikkea hajjin aikana, jolloin ajan johtavat miesoppineet kerääntyivät kaukaa kuullakseen hänen puhuvan. Islamissa hänestä on maalattu kaunis kuva, joka on ollut pitkään unohdettu - hienostunut, vanhempi nainen opettamassa päivät läpeensä itse Profeetan moskeijassa. Uupuessaan hän lepää päänsä Profeetan haudalle ja jatkaa oppilaidensa opettamista tuntien kuluessa. Jokainen nainen, joka tänä päivänä vierailee Profeetan moskeijassa, tietänee sen turhautumisen, ettei voi nähdä siunatun Profeetan hautaa, saati laskea päätään sen kyljelle.

Toinen, Zainab bint Kamal, opetti yli 400:a hadith-kirjaa 11. vuosisadalla. Hänen "kamelikuormittain" tekstinsä houkuttelivat kamelikuormittain oppilaita. Hän oli luonteva opettaja, joka osoitti poikkeuksellista kärsivällisyyttä, voittaen puolelleen oppilaidensa sydämet. Korkealle arvostettuna ja laajalti tunnettuna älykkönä, hänen sukupuolensa ei ollut esteenä opettamiselle eräissä Damaskoksen arvokkaimmissa akateemisissa instituuteissa.

Mainittakoon myös Fatima bin Muhammad al Samarqandi, juristi, joka neuvoi tunnetumpaa aviomiestään fatwojen antamisessa. Ja Umm al-Darda, joka nuorena naisena istui miesoppineiden joukossa moskeijassa. "Olen yrittänyt palvoa Allahia kaikin tavoin", hän kirjoitti, "mutten ole vielä löytänyt mitään parempaa kuin istua ja keskustella muiden oppineiden kanssa". Hänestä tuli hadithin ja fiqhin opettaja ja hän luennoi miesten puolella. Yksi hänen oppilaistaan oli Damaskoksen kalifi. Näiden naisten kova työ ja omistautuminen islamille on nykystandardeilla mitattuna käsittämätöntä - mutta he omasivat myös joitakin biologisia etuja suhteessa miehiin. Oppilaat usein tavoittelivat naiskertojia hadithin opiskeluun heidän pidemmän elinikänsä vuoksi – tämä lyhensi linkkejä kertojien ketjussa. Vaikka Shaykh Akramin tutkimus keskittyy hadithin kertoihin, hän havaitsi, että naisoppineet olivat vaikuttaneet merkittävästi myös muuhun opetukseen "teologian, logiikan, filosofian, kalligrafian ja monien niiden ihailemiemme käsitöiden, jotka tunnustamme islamilaisiksi".

Naisopettajien läsnäolo ei yksistään tee oikeutta naisten merkittäväälle asemalle islamin historiassa. Koraani, alun perin tallennettuna pergamenteille ja eläinten luille, uskottiin Hafsan, Umarin tyttären, vastuulle. Näiden säilyneiden kokoelmien avulla kalifi Uthman levitti kuusi yhtäläistä Koraanin kappaletta islamilaisen valtakunnan suurille poliittisille ja kulttuurisille keskuksille. Hän määräsi kaikki poikkeavat kopiot poltettavaksi, teko, joka ilmentää suunnatonta luottamusta Hafsan luonteenlaatuun ja kelpoisuuteen. Naisten antaman opetuksen pätevyyttä ei epäilty heidän sukupuolensa vuoksi, ei Seuralaisten taholta saati sen jälkeen yhdenkään arvostetun oppineen toimesta.

Huomioon ottaen islamin opetukset miesten ja naisten periaatteellisesta tasa-arvosta Shaykh Akramin tutkimuksen ei pitäisi tulla yllätyksenä. Profeetta opetti, ettei sukupuoli tee arvoeroa uskoviensa välille. Miehillä ja naisilla lankeavat samat oikeudet ja velvollisuudet oppia ja opettaa –

painaa muistiin ja välittää Koraanin ja hadithin sanomaa näiden lähteiden tulkitsemiseksi ja esittää fatwoja (oikeudellisia lausuntoja) muslimitovereiden opastamiseksi. Yhtä lailla kuin miesten, myös naisten tulee kannustaa hyvää ja hillitä pahaa. Tätä seuraa varsin loogisesti se, että jos naiset eivät voi tulla oppineiksi ja omata taitoa ymmärtää, tulkita ja opettaa, he eivät myöskään pysty täyttämään velvollisuuttaan muslimina. Mutta jos naisten alistaminen ei ole seurausta islamilaisista opetuksista, niin miksi muslimimaailmassa esiintyy tänä päivänä niin räikeitä naisten oikeuksien loukkauksia? Musliminaisten sysääminen yksinomaan äidin ja kotirouvan rooliin on suhteellisen moderni ilmiö (eikö Aisha johtanut armeijaa ja Umm Salama välttänyt kriisin Hundaybiyahissa?). Tämän monimutkaisen ja monitahoisen ongelman tarkka syy on erittäin kiistanalainen, mutta on aiheellista jäljittää muutama myötävaikuttanut tekijä. Modernin maailman länsimaisen kulttuurin hegemoniaa seuraa vääjäämättömästi se, että muslimimaailma kaatuu oman heikkoutensa uhriksi. Naisten asema on aina ollut ongelmallinen juutalaiskristillisessä perinteessä. Kaikkein kiistattomin esimerkki on Raamatun kertomus paratiisista ajetuista Aatamista ja Eevasta. Ihmiskunnan perisyntin lähde on langetettu yksin Eevan harteille, joka edustaa vertauksen heikompaa sukupuolta (kristinusko on perinteisesti pitänyt synnytystuskia sovituksena kyseistä perisyntistä). Teologisten ennakkotapausten lisäksi, miesten ja naisten tasa-arvo on saapunut myöhään Länsi-Eurooppaan, jossa naisten "ihmisen" statuksesta kiistellään 1500-luvulla ja yhtäläiset juridiset oikeudet suhteessa miehiin vahvistetaan 1800- ja 1900-luvuilla. Misogynia tehtiin kansainväliseksi, kuten kirjailija ja Koraanin kääntäjä Aisha Bewley kuvailee, länsimaisten siirtomaaviranomaisten toimesta, jotka asuttamissaan muslimiyhteiskunnissa valtasivat poliittisia rooleja ja karkottivat naisopettajat moskeijoista. "Linssi, jonka läpi länsi katsoi musliminaisia oli jo vääristynyt - ja kerran pakotettuna tai toimeenpantuna muslimien keskuuteen, tämä näkökulma vähitellen vakiintui normiksi." Teknisesti ja tieteellisesti ylivoimainen länsimainen kulttuuri teki vaikutuksen muslimiälymystöön, joka tuli avoimemmaksi arvoille, joita nämä kulttuurit toivat mukanaan.

Syyttävän sormen osoittaminen "lännen" suuntaan olisi kaikin puolin miellyttävä vastaus, mutta on erityisen tärkeää ymmärtää, ettei musliminaisten kohtaloa voi erottaa koko muun muslimiyhteisön kohtalosta. Naisten poisvetäminen julkisesta piiristä on myös pelon seurausta. "Islamin nykyinen kulttuurinen epävarmuus on tehnyt hallaa niin sen oppineisuudelle kuin naisille", sanoo Shaykh Akram. "Perinteemme ovat käyneet heikoiksi, ja kun ihmiset ovat heikkoja, he tulevat varovaisiksi. Kun he ovat varovaisia, he eivät anna naisilleen vapauksia." Miesten halu suojella naisia on käynyt ylikierroksilla, siihen pisteeseen asti, että se on itse asiassa heikentänyt muslimiyhteisöjen olemusta. Sitten kun ne harvat naiset, jotka irrottautuvat vapaaksi, alkavat levittää feminismin äärimmäisiä muotoja, on tuloksena epäilyn, pelon ja sorron noidankehä. 8000:n oppineen musliminaisen vankan historian paljastaminen herättää eri reaktioita eri osapuolien taholta. Misogyyntit todennäköisesti kieltävät sen ja yrittävät kyseenalaistaa sen paikkansapitävyyden. Feministit tulevat olemaan tyytyväisiä, että joku on tehnyt kovan työn heidän puolestaan. Silti paras opetus löytyy mitä luultavimmin motiivista

kirjoittamisen taustalla. Shaykh Akram pyrkii saattamaan ihmiset takaisin perinteisen islamin pariin tavoitteenaan osoittaa, ettei islam ole misogyyminen eivätkä varhaiset miesoppineet syrjineet naisia. Syytökset, että hänen tutkimuksensa rohkaisee sukupuolten vapaaseen sekoittamiseen ja siveellisyuden höllentämiseen, eivät ole perusteltuja. 40-osaisen kirjasarjan johdanto tekee selväksi, että hijab on myös Profeetan sunna ja "sallii naisten olla läsnä ja näkyvillä julkisessa piirissä tavalla, joka on turvallinen ja arvokas". Shaykh Akramille on hyödyksi, että hän on arvovaltaisessa instituutissa (Nadwat al Ulama -yliopistossa, Lucknowissa, Intiassa) islamia perinteiseen tapaan tutkinut alim; oppineet, kuten Shaykh Yusuf al Qaradawia, ovat mielihyvin tunnustaneet hänen tutkimuksensa ja havaintonsa.

Unohdettujen naisoppineidemme ironia on se, että he viettivät elämänsä havitellen historiallisia tosiasioita, kun taas muslimit ovat kauan sitten unohtaneet heidän merkittävän panoksensa. Historiallinen kritiikki on islamin peruseriaate. Koraani velvoittaa: "Oi uskovaiset, jos jumalaton ihminen tulee luoksenne tuoden herjaavan sanoman, niin tutkikaa sitä tarkoin, ettette tietämättänne vahingoittaisi ihmisiä..." (49:6). Islamiin kohdistuvan mediavimman kyseenalaistaminen ei ole ainoastaan järkevää, mutta myös muslimien uskonnollinen velvollisuus etsiä totuutta.

Sen jälkeen kun olemme tunnustaneet sen historiallisen tosiasian, ettei islam alista naisia ja että naisilla ollut oma roolinsa aivan sen alusta alkaen, meidän on myös siirryttävä eteenpäin. Islam ei ole osoittautunut joukoksi naisten, ihmisten tai eläinten oikeuksia määritteleviä opetuksia. Islam siirtää kaikki nämä oikeudet ja velvollisuudet meille kun vilpittömästi vastaanotamme Allahin oikeudet. Usko, armottoman rationaalisuuden sijaan, sallii meidän rakentavan yhteiskunnan, jossa jokaisen oikeuksista pidetään kiinni, kun alistumme Hänen sanansa ja viestintuojensa edessä. Vuosisatojen misogyniasyytökset on sisäistetty ja pantu täytäntöön, mikä on saanut muslimit itsensä uskomaan, että islam on virheellinen. Maailmassa, jossa joitakin naisia pidetään lukittuina koteihinsa, toisten kilpaillessa presidentin paikasta, Shaykh Akram tutkimuksen pitäisi valaa meihin luottamusta islamin oikeudenmukaisuudesta. Ei siksi, että se todistaa islamilla olleen monia naisoppineita – vaan siksi, että oli monia suuria oppineita, jotka sattuiivat olemaan naisia.

Islamin n